

Giro di due riviere
(Voznja kroz zemunsku prirodu i drustvo)

Mojim prijateljima, ex Zemuncima, u Dijaspori.

Original E-mail Message:

Date: Sat, 06 Jun 1998 14:42:53 + 0200

From: <zemunac@EUnet.yu>

To Mail Recipients in: Toronto, Melbourne, Paris, London, Ottawa, Vienna, Milan, Ljubljana, Stockholm, New York, Chicago, Zurich.

Subject: Giro di due riviere

Hello,

Ovim Email-om zelim da Vam objasnim sta je to **Giro di due riviere**. To je moja omiljena zabava – razonoda i razbibriga (za trenutno zaboravljanje svih problema u gradu pod embargom).

Za **Giro** su potrebni sledeci (obavezni) rekviziti:

- malo (preostale) **dobre volje**,

- **jedna bicikla**, *mountain-bike* (ko ima), a moze i stari »soros« (»vozim sorom, sutiram kamicke, sve se plasim, naici ce neke dobre XXXXX«) ili neki drugi velosiped,

- par **krajcarica** (arhaican izraz za **sitan novac**, nasiroko upotrebljavan nekada na ovim prostorima; to je suprotnost pojmu **krupan novac**, koji u ovoj igri ne igra, jer ga igraci jednostavno ne poseduju, a i da ga imaju, ne bi onda vozili bicikle po zemunskom keju, vec bi jurili XXXXX u »Benkicama« i »Mecama«, ispred Hyatta, a to je neophodno potrebno da se usput kupi & overi

- **hladno pivo & vrući pas** (engl. Hot Dog), retki proizvodi koji uzivaju nepodeljene simpatije svih ucesnika *Gira*, a koji se mogu nabaviti po pristupacnim (plebiscitarnim) cenama, duz obale, u neugledno-rurnim »ugostiteljsko-turistickim« objektima (na zemunskom delu dunavskog keja poznatim pod imenom »Sekijevi kiosci«) i

- neki (preostali) **dober prijatelj** (koji jos nije emigrirao), jer truba je da pijem sam pivo, a zanimljivije je i zbog mogucnosti razmene komentara, kada tokom voznje, odn. *Gira*, naiđu i prođu neke XXXXX.

Uputstvo za upotrebu:

Na *Giro* se moze otici u bilo koje doba dana (najbolje doba je ono – kad mozes!). Dakle, startuje se negde kod Hidrobaze, gde se igra najbolji tenis u Zemunu. To je i najpogodnije mesto, jer uzvodno toce samo »Valjevsko«, a takva pivska monotonija vremenom dosadi coveku, bez obzira na »**sve nase pobjede**« (Divac, Dejo & Sinisa *advertising*), a dodatna prednost ovakvog strateskog odabira, ogleda se i u tome sto u blizini staje slep i veliki »**Òàõè Íáíà**« camci koji prevoze turiste, kupace i dobre XXXXX na Lido, pa coveku na samom pocetku *Gira* moze srce da zaigra od lepote *landscape-a*! Zatim se polako vozi prema »Jugi«, koristeći samo prve tri brzine na sofisticiranijem modelu bicikla (narocito petkom i *weekendom*), zbog mnogobrojnih »prepreka na putu«, pri cemu se zgodnije »prepreke«, tj. (i deca su vec naucila), X.... obavezno malo ocesu, u visem stepenu prenosa brzine.

Negde pre krivine, kod »4. Jula«, svrati se na prvo pivo i vrućeg psa (**sa senfom**, kako je to pravilno zakljucio **Peđa D'Boy** jos davnih ludih i nezaboravnih 80-ih). Za ovu priliku, najbolje je prisesti u hlad domacinskog drvenog zdanja (poveći kiosk), deonicarsko drustvo (d.d.) ljubazne izbeglicke familije iz Vukovara, gde svojim ugostiteljsko-latinskim sarmom caruju dve sestre-rođene od 16 i 25 proleca i prinose pivo u prelepim, teskim BIP-ovim originalno dizajniranim pintuljama od 12 maraka po komadu (mislim, casa – pivo je 5 yu din. – raspitao sam se kod mlađe sestre, pa mi je posle prosto bilo zao da ih uvalim u trosak i zdipim im jedan primerak za kucnu upotrebu). Prvi *refreshing point* smo od milja (i simpatije prema dragim vlasnicama) nazvali »Kod komandanta Jastreba« (iz pijeteta prema legendarnom bojovniku iz vukovarske opsade/bitke za oslobođenje, zavisi kako ko cita).

Posto se siti najedemo, napijemo, nagledamo mutnog Dunava koji nam neumoljivo nanosi fekalije iz Mađarske i sire, a u međuvremenu prođu i neke dobre XXXXX, mi (ponosni ucesnici *Gira*) onda obavezno podignemo pred vratima »*Istin Ray*« biciklistickog kluba i servisa (neko stravicno glasno, a neko tise), sto je veoma bitno za nastavak voznje (jer ko ce da vozi do sledeceg *refreshing point-a* sa gasovima u stomaku). Gazda Kole, pored toga sto je doktor za bicikle, toci prijateljima najbolju rakiju ispecenu na Kalvariji. Pa, ko hoce, moze i da se »zabetonira«, ovde se pruza najbolja prilika! Posle druge pauze i ostavljanja poruka prijateljima biciklistima, koji eventualno kasnije naiđu, a zeleli bi da se pridruze *Giru*, uzjasemo svoje dvotockase i krecemo dalje, u varljivu bolju buducnost.

Prolazimo usput pored mnogobrojnih primeraka srpske post-moderne, sumracne arhitekture u formi ugostiteljskih objekata razne namene (nadam se da vise niko nije lud da pomisli da ce neko ovde da podigne, ne daj Boze, neku umetnicku galeriju!?), nacickanih duz dunavskog keja u imbecilnom slogu srpskog postkataklizmaticnog urbanizma (*God save [the rest of] the Serbs!*). Sledeca tacka na putu uz obale dveju reka (koje jos uvek proticu kroz nasu zemlju!) je nezaobilazni hotel YU, na cijoj uredno potsisanoj travici sa dunavske strane vise ne sme da se igra »na male golice«, jer je **Arkan tako trazio** od kako je u istom objektu otvorio kockarnicu, a neutesne igrace uputio da se loptaju na stadionu FK Obilic, sto su ovi, naravno, prkosno odbili, jer vecina navija za Zvezdu, pa su mu odgovorili nepristojnim grafitom u slogu Delija, na bocnom zidu hotelske garaze. Iz navedenog objekta uvek i obligatno treste narodnjaci, pa ne znam ko to kaze, ko to laze da je turbo-folk mrtav?!

Malo dalje, nalazi se nekoliko (odn. svakim danom sve vise i vise) elitnih objekata na vodi za sminkersku klijentelu, u formi kafica. Sve je pocelo sa sada vec legendarnim »Bahusom«, koji je ubijao sa ciframa, ali su se svake subote pre podne (a i u drugo doba) tu mogle videti najbolje XXXXX u gradu i sire. Sada su tu i »Bibis« (*sport café*), »Amsterdam«, »Amfora«, »Monza« (*racing café*) i drugi (neki jos uvek »no name«), a grade se i novi, na samoj obali i u tu svrhu je posecen deo sume uz Dunav prema uscu, travnata površina je asfaltirana sve do reke, a splavovi se sire na vodi prema Velikom ratnom ostrvu (jer na obali skoro da i nema vise mesta), pa ako nam eventualno i ukinu najnovije »nepravедno uvedene i nicim izazvane srbo-genocidne« sankcije, sleperi i barze iz pravca Mađarske nece moci da prođu Dunavom a da prethodno ne calnu za putarinu besnim kafedzijama! Ova zdanja su, pored ostalih stvari koje im manje sluze na cast, poznata i po izuzetno bogatoj ponudi *inozemnog* piva i prelepim devojcicama, koje dolaze u pratnji 15-20 godina starijih »sofera« (tzv. sponzoruse) na »fu-ka« ili »ce-pi«. Ali, tu cestiti pravoslavni ucesnici *Gira* ne svracaju, sto zbog aktuelnih *cijena*, vise iz principa, a za razliku od ostatka *Gira* kroz **zemunsku prirodu i drustvo** – nije ni zdravo: ako se neka XXXXX malo poblize zagleda – puca se bez opomene!

Za dalji put prema uscu, mogu se izabrati dva putica: jedan siri, blizi reci (oficijelno setaliste) ili uzi, blizi »Zlatnoj palati« SIV-a (oficijelna biciklisticka staza). Svejedno, covek tesko moze da unapred zna sta mu je sigurniji izbor: duz oba pravca sibaju motociklisti i automobilisti u besnim modelima, vozeci »kroz prirodu« svoje XXXXX, jer ko bi normalan po lepom i suncanom vremenu vozio regularnim drumom, a ovako te i bolje zapaze. U najboljem slucaju, ako ucesniku *Gira* dnevni horo(r)skop iz »Glasa javnosti« (otcepljena frakcija »Blica«) predviđa dobre vibracije uz mogucnost prezivljavanja zapocetog dana, moze se uleteti biciklom ili patikama (ako vozac koci nogama) u govna do pojasa, koja su nagomilali duz trase mnogobrojni bezbrizni cetvoronosci, koji tuda veselo trckaraju za svojim gazdama, bezbrizno izlazuci svoje psece zivote motorizovanim prola(zoooum)nicima.

Na uscu je obavezan *stop* kod »Asterixa«. Iako tu neiskusne ucesnike *Gira* znaju da iznenade mlakim pivom (velika je navala, pa ne stizu dobro da ga ohlade), licno nikad nisam imao slican problem, posto znam jednog konobara (iz davnasnjih dana, sa basketa u »Uredu«), coveka koji je studije ne-znam-cega-vec na vreme zamenio znatno unosnijim poslom za ovdasnje prilike. Usput, dok se nekom pivo 'ladi a drugom peni, moze da se ponovo proverii bicikl (gume, paknovi i ostalo) u *Cicling klubu* »Usce«, kod Bozera. Iako je gosn Miroslav sada poprilično skuplji od konkurencije i dalje je nepogresivo dobar. Iskustvo je mama!

Spustajuci se par stepenika (jedino mesto gde manje hrabri i manje ludi silaze sa bicikla) pored cluba »Baracuda« (ko je ovde ostavio muda?) pocinje sledeca, ne manje vazna etapa *Gira* – tzv. Savska etapa! Tu se odmah zapaza tuce brodova-restorana, koji su u svako doba dana i godine uredno popunjeni i gde do punog izrazaja dolazi floskula jednog naseg poznatog (vec pomenutog) politicara da »ovde sankcije mogu da tvaju i 1000 godina!« (sto bi se, sudeci po raspolozenoj klijenteli sa sarenih paluba, moglo i potvrdno zakljuciti od strane manje upucenog posmatraca). Na pocetku tog brodsko-restoranskog konvoja stoji, tj. pluta i kao da opominje, cuveni splav-diskoteka »Sex«, do korita spaljen, upečatljiv primer kako se nocni provod moze ponekad pretvoriti u *nightmare*, narocito ako ponosni vlasnici na vreme ne izmire prispele vaninstitucionalne finansijske obaveze! Restoran »Usce«, naravno, jos uvek radi punom parom, iako **Floyd & CO.** odavno vise tu ne zalaze.

Prolazeci prvi savski most, vazduh kao da se nekako smiruje, jara izbija iz betonskih ploca savskog keja u vreli letnji dan i nadrealisticki zamagljuje prizor sa druge, beogradske obale: prominentne građevine – zvonik Saborne crkve, Terazijski plato sa krovovima punim reklama koje obećavaju sladak zivot i *svijetliju buducnost*, smrknuta Beograđanka kao kontrast zlatnom krstu na kupoli hrama Sv. Save, propali Klinicki centar, soc-realisticke Istocne kapije i reflektori dva suparnicka stadiona, kao da pijano leluju, prkoseci gravitaciji i mrmljaju u talase Save, koja gore sve od Bohinjskog jezera, donosi ravnodusnost sa zapada:

Mogu da nam ga puse, mozemo mi ovako jos 1000 godina.

Posle zelesnickog mosta, do kraja staze nailazi se na jos jednu »mesnu zajednicu« splavova, na koje svraca mlađa »*teens*« publika, koja zato, kad jednom baci sidro, ostaje bar do podneva sledeceg dana, uz zvuke »Kralja kokaina« i ostalih hitova (sta deca znaju sta je umor!). Na ovom mestu se obavezno prisetim jednog mog kolege, koji je na pitanje koja je razlika između pedijatra i pedofila, maestralno odgovorio da pedofili **stvarno** vole malu decu!

Obzirom da svaki *Giro* ima svoj kraj i ovaj nas sledi ustaljeno pravilo. Samo sto u nasem slucaju on nastaje naglo, prosto neprirodno – prekidom staze. Odjednom nemas vise kuda, samo Sava ispred tebe i preko se vidi Ada – omiljeno izletiste (ostalih) Beograđana, sa izuzetkom Zemunaca, koji su lokal-patriote i posecuju iskljucivo Lido (a izuzetke retko prave, jedino kada su u pitanju XXXXX). Tek na tom mestu covek, uvek iznova, otkriva neumoljivo balkansko pravilo: koliko god se kretao od nekog starta ka cilju, divno zamisljenom pravolinijskom putanjom, na kraju, kad nemas vise kud, shvatis da moras nazad i sve se svede naobicnu kruznicu! Na povratku, gorak ukus istine moze delimicno sprati samo jos po koje pivo. Srca punih *Welt Schmerz-a* na balkanski nacin i oteklih pivskih stomaka, vozimo u tisini do polazista i rastajemo se skoro bez reci pozdrava. Ionako cemo se naci na istom mestu, prvom sledecom prilikom. Jos jedan dan privodi se svom koncu, overen je jos jedan spasonosni i lekoviti *Giro di due riviere*. Ako me ne zajebe koja losa vest, uletela perfidno, neprofiltrirana spasonosnim »*mute*«-dugmetom, u terminu strogo rezervisanom za reklame, u garantovano sportskom bloku »Kacic« TV-a, mogu smatrati i ovaj dan za cisti dobitak u inace suludoj stvarnosti u kojoj se budim svako jutro, vec zabrinjavajuce dugi niz godina.

Jedino sto sada osecam jeste da mi se putuje, daleko odavde: u Toronto, Melburn, Pariz, London, Otavu, Bec, Milano, Ljubljana; Stockholm, Njujork, Cikago, Ciri. *Wherever*. Ili, kako su »*The Animals*« to definisali jos sezdesetih godina: ***I Gotta Get Out Of This Place!***